

vervallene, het eenzame, het armelijke leven, soms zelfs het droefgeestige. En van de nog niet uitbottende natuur, bij vlakke weiden en slooten, drukt hij de verlatenheid uit en het gure getij. Kaal staan zijn boomen aan den horizon, uit zijn slotwater steekt slechts hier en daar een spriet, de eerste uitloopers van een rietplant. In zijn weiden vertoont zich nog niet de wulpsche dotterbloem met haar wellustig groen en geel. Het land is vaal, de wind waait er over. Wel blikkert de zon tegen de witte muurtjes

der huizen, maar zij weerkaatst nog niet, zij straalt er nog niet van uit. Armelijk en kil doet zij aan.

Van in afbraak zijnde huizen vinden we hier een mooi doek. De muren vertoonen de sporen van velerlei behangsels, strepen van afgebrokkeld baksteen, roetslierten van schoorsteen; dan vlak naast dit brok onrust, staan de oude gave gevels, rustig als te slapen, met de stemming van het lang voorbij, met de mooi boven elkaar uitkomende, tegen elkaar aangebouwde, opgedrongen daken, met de half omver vallende lange schoorsteen.

Plastisch zijn die huizen, solide, met liefde geschilderd; goed staat de lucht er achter en op het stille plein er voor speelt een enkel kind. De karakteristiek van de groote lijn treft er in en mooi is dit doek in de lijst gezet.

Ook typeert Groen goed oude schuilen,

VROEGE VOORJAARSZON. NAAR DE SCHILDERIJ VAN P. H. GROEN.

die stil liggen in gracht of vaart, met het verweerde van de verf, het bruin van teer, met de aardige opgebouwde huisjes, met de hangende wasch aan de lijn. En een bedompt, smal steegje, tusschen hooge oude huizen, waar dat benauwende heerscht, waar een eigen toon is, tegen de gevels, over de straat. Waar oude wijfjes scharrelen bij de waschkuip. Figuurtjes die hier hooren, wier gedoe hier onmisbaar is, die karakteristiek geven aan de hooge vertikale lijn, aan de kleur, aan de stemming, die één zijn met de compositie.

Naar al deze triestig grauwe brokjes uit de natuur gaat de matte, sombere kleur van Groen toe. Hij geeft ze in zijn goede dingen zuiver met liefde; alles staat vast, onder zijn weide voelt men den grond en hij bouwt alles conscientieus op, toets voor toets verantwoordend.

A. O.